

Στην αξέχαστη μου Κυθρέα

Κυθρέα μου περήφανη πως θα σε περιγράψω
επήρα πέννα και χαρτί να γράψω και να κλάψω.
Έχασες τους κατοίκους σου που είχες νύκτα μέρα
τζιαι μπήκασιν οι θάρβαροι κι αλλάξαν σου παγκέρα.
Με ποια καρκιά και ποια ψυχή ν' αντέξεις τόσα χρόνια
να 'χεις τον Τούρκικο στρατό με όπλα και κανόνια.
Τζιαιν τ' αγαθά σου τα πολλά όλα τα εμαζέψαν
τζιαι πήραν τα εις την Τουρτζιάν κι 'κει τ' αποθηκέψαν.
Κυθρέα μου έχε υπομονή και θα 'ρτουν καλές μέρες
θ' ανοίξουν όλοι οι δρόμοι σου, ακόμα κι αιθέρες.
Κανείς δεν επερίμενε τους τόπους του να χάσει.
Να φύγει από τα σπίτια του την προσφυγιά να πιάσει.
Κυθρέα μου δεν είσαι μόνη σου που είσαι σκλαβωμένη
είναι η μισή Κύπρος μας που είναι αλυσοδεμένη.
Η Κύπρος μας για να σωθεί πρέπει να το σκεφτούμε.
Να έχουμε πίστη στο Θεό και τότε θα σωθούμε.

Κώστας Χαρ. Αιμιλιανίδης
Πρόσφυγας από την Κυθρέα

Του χωριού μου θύμισες

Απόψε πάλι που η νοσταλγία
καημός με την καρδιά του,
της ξενητειάς η μοναξιά
βαστά στα χέρια της
σαν σκλάβα την ψυχή του,
έρχεται σαν όνειρο
γλυκιά του νοσταλγία,
και τον θυμίζει πάλι
όλα τα χρόνια κείνα.
Μέσ' την νυκτιά την πλάνα
πρώτης αγάπης τες ματιές,
Αυγούστου εσοδεία

μια μουσική νοσταλγική
απ' του χωριού τ' αλώνι,
του κοπαδιού κουδούνισμα
στους κλάδους τ' αηδόνι
ενός Πασχάτικου εσπερινού
την πρόσοχαρη καμπάνα.
Μα πως ποτέ του ξέφυγε
το μαγικό περβόλι,
αφού εκεί εγγώρισε
την ευτυχία του όλη

Σάββας Νικολάου
από την Κυθρέα
και τώρα μετανάστης στις ΗΠΑ